

jo vide, at til en saa stor Sags Løsning kan man ikke fremsætte et Forslag af saa ringe Omfang. Forslaget gaar ud paa at foreslaa Justitsministeren paa Statskassens Regning at lade udarbejde Planer og Over- slag til Oprettelse af et Sanatorium for kirtelsvage, og to Folkesanatorier, et paa Sjælland og et i Jylland, til vederlagsfri Behandling af ubemidlede, der lide af Lungetuberkulose. Men der staar ikke et Ord om, hvor store disse Sanatorier skulle være, om de skulle være paa 10 eller paa 1,000 Senge; der staar ikke et Ord om, hvor længe den vederlagsfri Behandling skal vare, om den skal vare, til Patienten kommer sig, eller til han dør. Der staar heller ikke et Ord om, hvem der skal regnes for ubemidlede, hvad man ellers plejer at fastsætte i saadanne Sager, og heller ikke et Ord om, hvem der skal betale den vederlagsfri Behandling. Der er, kort sagt, ikke en Linie i Forslaget, mod hvilken der ikke kan rettes en berettiget Kritik. Jeg tror, at de Herrer, ved at fremsætte et saadant Forslag, have gjort den paagældende Sag ret stor Skade, navnlig fordi de have benyttet Forslaget til Agitation. Jeg tror, at hvis der ikke bliver gjort noget imod Tuberkulosen, saa skyldes det fortrinsvis den Omstændighed, at de Herrer have benyttet den til at ville erobre alle Landets Sygekasser ved en kraftig Agitation. Hvis de Herrer virkelig havde villet hjælpe denne Sag frem, tror jeg, at de havde fremsat et ganske anderledes velbegrundet Forslag, og navnlig havde afholdt sig fra at angribe de Folk, som have begyndt virkelig at gøre noget for Sagen, og fra hvis Side der er bragt temmelig store Ofre, nemlig Nationalforeningen. Jeg haaber, at der snart fra den vil kunne foreligge et Regnskab over, hvad der er indkommet, og som viser, at der er Folk, som virkelig have bragt ikke ringe Ofre i Sagen. Naar vi saa se, hvorledes den socialdemokratiske Presse har omtalt denne Forening, naar det er sagt, at det er et modbydeligt Syn at se denne sammenløbne, kristne Hob af Samfundsstøtter forene sig imod, at Staten skal gøre noget, saa synes jeg nok, at de Herrer ere gaaede vel vidt. Det ærede Medlem udtalte sig knap saa stærkt her, og det er rimeligt, at han ikke gjorde det, men naar det ærede Medlem tror, at Nationalforeningen er lavet for at hindre, at Staten skal gøre noget, saa tager det ærede Medlem ganske fejl. (K. M. Klausen: Det har jeg ikke sagt!) Men det have de skrevet i den socialdemokratiske Presse. Jeg ved ikke, om det er det ærede Med-

lem, der har skrevet det, men der sidder det ærede Medlem for Aarhus søndre Kreds (H. Jensen) og han er Redaktør i denne Presse.

Jeg vil meget anbefale, at der ned- sættes en Kommission i denne Sag, og jeg tror, at det er den rette Vej at gaa, fordi denne Vej er man gaaet i de forskellige Lande. Det er nemlig ikke nok alene at bygge Sanatorier; den Vej, man først og fremmest skal gaa, er at træffe Foranstaltninger, som hindre Sygdommen i at ud- brede sig, og det har man gjort i andre Lande. Man er netop ogsaa i andre Lande gaaet den Vej, vi ere gaaede herhjemme: at lade det private Initiativ begynde og begynde smaat; saa kan det private Ini- tiativ udrette saa meget og saa lidt det kan, saa staar det i Statens Haand at hjælpe det saa meget eller saa lidt, som den vil. Thi det ærede Medlem maa, hvis han har beskæftiget sig med denne Sag, vide, at der ikke er noget som helst Land i hele Verden, hvor man yder tuberkulose vederlagsfri Behandling paa Statens Be- kostning. Jeg har ikke noget imod, at vi ere Foregangslandet, og at vi tage dette store Spørgsmaal op til Løsning her, men jeg tror, at en vis Forsigtighed og en vis jævn Fremgang ogsaa er god her ligesom i mange andre Sager, og at det derfor vilde være ganske overordentlig heldigt, hvis den højtærede Justitsminister vilde gaa med til at nedsætte en Kommission. Der er mange Spørgsmaal, som trænge til at løses, forinden denne Sag kan tages op. Der er først og fremmest Indsamlingen og Bearbejdelsen af det statistiske Materiale, som foreligger over, hvor mange tuber- kulose vi have her i Landet; der kunde være en Undersøgelse af, hvor det var hensigtsmæssigt og bedst at anlægge Sana- torier, og der er hele det store Arbejde med, hvilke Lovgivningsforanstaltninger der kunde træffes. — Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) udtalte sig meget stærkt imod Lovgivnings- foranstaltninger paa dette Omraade; han mente, at det let greb ind i den personlige Frihed osv. Ja, det er naturligt; enhver Lovgivningsforanstaltning, som angaar Hygi- ejne, griber altid til en vis Grad ind i den personlige Frihed. Men vi have jo f. Eks. vedtaget en Epidemilov her i Landet, som i en ganske anden Grad griber ind i den personlige Frihed, end f. Eks. en Lovfor- anstaltning imod Tuberkulosen vilde gøre. Naar den Epidemilov, som vi have, gaar saa vidt, at den kan tvinge Folk til at indlægge sig paa et Hospital og blive lig-